

IUBITI CREDINCIOȘI!

Vă mulțumim în numele Domnului și al comunității noastre pentru orice gest de compasiune și sacrificiu pe care l-ați făcut pentru susținerea bisericii noastre.

Cuvintele nu pot exprima îndestul bucuria pe care o simțim atunci când un om se vindecă de patimile sale cu ajutorul semenilor, prin mila Domnului.

Ne menținem în continuare dorința noastră de a avea o comunitate vie, care să mențină într-o formă concretă și continuă acte de caritate pe plan local cum ar fi: ajutorarea sărmanilor, vindecarea persoanelor cuprinse de patimi, alinarea, consilierea persoanelor singure și reintegrarea acestora și orice alta formă de ajutorare a persoanelor deznădăjduite.

Întrucât angajamentele noastre caritabile către cei nevoiași sunt posibile prin mila comunității, a contribuției fiecărui membru cu donatii după posibilitatea fiecăruia, indiferent de valoarea acesteia, vă menționăm modalitățile disponibile după cum urmează:

- Donații de orice fel direct la sediul sau reprezentanții Parohiei noastre
- Donații în RON în contul deschis la CEC: RO12CECEIS0108RON1150902

CONTACT

Parohia Sf. Ier. Vasile, str. Vasile Lupu
Nr. 38, Iasi

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744/267661
0746/649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com
<http://sfvasiletatarasiiasi.mmb.ro/>
Cont C.E.C.- RO12CECEIS0108RON1150902

În gând parcă auzeam o vorbă pe care mi-a spus-o o dată Părintele Duhovnic: “Ai credință!” și cum atunci când am auzit-o prima data, mă întrebam, “Pai cum să faci să ai credință?”

O auzeam pe respectiva Doamnă cum înjura și o vedeam gesticulând furioasă. Am sesizat că doamna era lată în spate, mi-a venit gândul că poate a făcut sport, cel mai probabil box. Purta un lanț gros de aur pe deasupra puloverului și cerceii îi atârnav grei din urechi.

Mașina pe care o conducea era una sport și fața ei bronzată îmi aducea aminte de bărbății din centrul orașului care schimbau ilegal valută. Vocea puternică, limbajul ușor obscen mă indimida puțin, gândindu-mă că e o situație cam încurcată să ai de-a face cu o doamnă furioasă, care la prima vedere pare că nu ar avea nicio rețineră în a lovi cu poșeta oricine ar încurca-o. Să ripostezi nu poți, să o ții de poșetă nici atât căci te poate acuza că încerci să o furi. Între timp din față și din spate s-au adunat mașini și claxonau la unison. Am văzut-o cum iese nervoasă din mașină, după cum mă așteptam avea o fire sportivă. Țipa dar nu mai înțelegeam ce spunea și se apropia de geamul mașinii mele pe care îl lăsasem jos pregătit să explic situația.

Ajungând lângă mine, se apleacă ușor cu capul, la nivelul capului meu, și îmi spune: “Sunteți bine domnule, e totul în regulă?” “Da...”, i-am spus eu, “nu reușesc să pornesc masina”. “Nu vă faceți griji, stați liniștit domnule totul va fi bine. Încercați din nou cu calm”.

Apoi coborând ușor spre prima mașină ce claxona țipa “ce-ai mă de claxonexi, care-i problemă ta ...ca dacă mă enervezi!” și a continuat cu un limbaj ușor obscen să se impună asupra tuturor celor care cu câteva momente în urmă dădeau semne de irascibilitate. În scurt timp nimeni nu mai claxona, ea rămăsese singura care încă mai țipa la ei, mai făcea mici pauze uitându-se spre mine repetând: “Nu vă faceți griji”.

Am reușit să pornesc mașina din loc și având o viteză mică i-am mulțumit frumos din mers. Nu îmi venea să cred că cel mai fioros om din acea întâmplare, de reacția căreia poate mă temeam cel mai tare, era omul prin care Dumnezeu mă apăra și astfel din posibil agresor a devenit protectorul meu.

Îmi era rușine în sinea mea că am avut un gând ce îmi spunea “cum poate să te scoată Dumnezeu din mâna ei, nu ai cum, nu e cale de ieșire, trebuie să te pregătești să îi spui vreo două să tipi mai tare la ea să arăți că poți să fii mai agresiv ca ea și poate dacă o să-i inspire frică o să te lase în pace”.

Mulțumesc lui Dumnezeu că acel gând nu a sta mult și că mi-a arătat Dumnezeu că atunci când ești cu El, că toate sunt bune așa cum sunt. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

(autor: Sorin)

SFINȚII PĂRIȚI NE ÎNVAȚĂ...

“Să ne folosim de această vreme a Postului, fiindcă nu știm de ni se va mai da o vreme ca aceasta – și cine vrea să rămână în cădere și să se înfățișeze în cealaltă viață căzut? Acesta, poate, este cel din urmă an când mai suntem lăsați între cei vii, poate-poate vom aduce roadele pocăinței, poate-poate ne vom îndrepta. Și dacă nici acum nu ne vom îndrepta, vom fi tăiați și aruncați în foc. Având acest lucru în gând, să luăm hotărârea că de acum, intrând în post, să intrăm și în nevoințele ridicării din cădere!”

“Putem spune că am trăit ca să apucăm acest Post. Să mulțumim Domnului pentru această milă, dar să ne și grăbim a ne folosi de ea!”

(Sf. Teofan Zavoratul)